

„Norocul? De cand alergi dupa el, ti-l faceai singur.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 688
28 aug. - 3 sept. 2024

Licuriciul de sub kipa războiului...

Cezar Adonis
Mihalache

Lovitura cea mai tare ar fi ca Germania să iasă din NATO... Măcar parțial, măcar o vreme... Să lase Statele Unite să devină susținătorul militar al Ucrainei... „In integrum”... Cu tot cu responsabilități... Mai ales că ar avea unchiul Sam destui supuși să-i urmeze planurile. Numai așa nemții ar da un mesaj cu adevărat puternic. Și nu prin reducerea livrărilor de

Unite. Și dând acest mesaj, la rândul-i radical, dar și periculos pentru viitorul ei, de a se fi pus cu totul în slujba unchiului Sam și al licuriciului cu „kipă”. Cu „kipa” în bernă. Și poate aici trebuie citită și promulgarea de către rada ucraineană a legii de interzicere a biserici ortodoxe vechi. Decizie ce o pune clar într-un conflict de aderare cu UE, prin încălcarea libertății religioase. Pentru că nu întâmplător a făcut acest lucru după ce deja a iritat multe țări europene intrând

le doneze Kievului. Rachete cu rază lungă de acțiune. Și nu vrea să riște, după terminarea conflictului, dacă va mai avea cine să pună ecusoanele vinovaților, un nou Nuremberg, de data aceasta pentru complicitate.

Da, un eventual acord la Doha între Rusia și Ucraina ar fi fost un punct de plecare... Nu ar fi dus la încetarea războiului, dar măcar ar fi oprit distrugerile reciproce ale infrastructurilor energetice. Lucru esențial mai ales pentru Ucraina, Rusia având ca-

Asistăm la o răfuială între imperii...

Petru
Jipa

Iar țările mici se supun!... Imperiul Otoman a fost unul dintre cele mai mari și durabile imperii din istorie, având o influență semnificativă asupra Europei, Asiei și Africii de Nord. Iată câteva aspecte importante. Imperiul Otoman a fost fondat în jurul anului 1299 de către Osman I. A crescut rapid, cucerind teritoriile din Asia Mică și, ulterior, din Europa, incluzând Balcanii, Grecia, Ungaria și partea de est a Mării Mediterane. Sub domnia lui Suleiman Magnificul (1520-1566), imperiul a atins apogeul în termen de expansiune teritorială, prosperitate economică și cultură. A fost o perioadă de dezvoltare artistică și arhitecturală, cu monumente celebre precum Moscheea Suleymaniye din Istanbul. Imperiul era organizat într-un sistem complex de provincii și sub-provincii, fiecare cu un guvernator local. Legea islamică (sharia) și legea seculară (kanun) erau integrate în sistemul juridic. Imperiul Otoman a fost un mozaic de culturi, limbi și religii. A adoptat o politică de toleranță religioasă, permițând diferitelor comunități să-și păstreze tradițiile, deși islamul era religia dominantă. Începând cu secolul al XVII-lea, imperiul a început să decadă din cauza corupției interne, a rivalităților externe și a pierderilor teritoriale. Războaiele cu puteri europene, revoltele interne și mișcările naționale au contribuit la slăbirea sa. Imperiul Otoman a fost oficial desființat în 1922, după înfrângerea în Primul Război Mondial. Republica Turcia a fost proclamată în 1923, sub conducerea lui Mustafa Kemal Atatürk. Imperiul Otoman a avut o profundă influență asupra istoriei regiunilor pe care le-a controlat, influențând cultura, arhitectura, religia și politica. Imperiul Austro-Ungar a fost un imperiu dualist, format în 1867, care a existat până la sfârșitul Primului Război Mondial în 1918. Iată câteva aspecte esențiale. Imperiul era compus din două entități principale: Austria și Ungaria, fiecare având propriul guvern și parlament, dar unite sub un singur monarh, Franz Joseph I, care a domnit din 1848 până în 1916. Imperiul Austro-Ungar era extrem de divers din punct de

vedere etnic, incluzând germani, maghiari, cehi, slovaci, polonezi, croați, sârbi și multe alte grupuri. Această diversitate a dus la tensiuni naționale și la mișcări de autodeterminare. Imperiul avea o economie variată, cu o industrie în creștere, agricultură diversificată și comerț activ. Orașe precum Viena și Budapesta au devenit centre culturale și economice importante. A fost o perioadă de efervescentă culturală, cu progrese în artă, literatură și știință. Figuri importante, precum Gustav Klimt, Franz Kafka și Sigmund Freud, au influențat cultura europeană.

Tensiunile naționale și rivalitățile interne, combinate cu impactul Primului Război Mondial, au condus la colapsul imperiului. În 1918, acesta s-a descompus, iar națiunile subordonate, precum Cehoslovacia, Iugoslavia și Polonia, și-au câștigat independența. Imperiul Austro-Ungar a lăsat o moștenire culturală și istorică semnificativă, influențând dezvoltarea națională și identitatea în regiunile care au făcut parte din acesta. Impactul său se resimte și astăzi în cultura și politica Europei Centrale și de Est. De fapt ce vreau să subliniez: toate imperiile au dispărut datorită tensiunilor interne. Privesc la „imperiul Bruxelles” care comandă unei Europe fără să țină cont de cetățeni. Sigur, el știe mai bine ce este rău și ce e bine/lăcuste roz și droguri fine. Hegemonia ca formă de guvernare indirectă, în care statul lider „hegemon” conduce din punct de vedere geopolitic statele subordonate. Parcă începem să ne recunoaștem unde am ajuns. Totul evoluează, chiar nici-o inteligență artificială nu învinge inteligența parșivă a omului. Mă întorc la ideea: „Nu merită să mori pentru nicio Civilizație care nu te lasă să trăiești” abordează ideea că sacrificiul personal pentru valorile unei societăți care nu respectă viața umană este inutil și chiar periculos. În contextul istoric și social, trebuie spus că adevărata civilizație ar trebui să promoveze demnitatea, libertatea și drepturile fundamentale ale individului”.

armament pentru că s-a dovedit că sabotajul gazoductului „North Stream”, din Marea Baltică, a fost orchestrat de unchiul Sam dimpreună cu Ucraina și marele licurici din spatele lor. Al mai mare „licurici”... Luminând chiar de sub „kipă”. Și poate că Berlinul chiar are în vedere o asemenea mișcare drastică. Pentru că acțiunea scafandrului ucrainean a deranjat, dar nu într-o măsură în care Germania să transmită un mesaj atât de radical: reducerea livrărilor de armament către Kiev. Mai ales că nu au fost făcuți toți pașii diplomatici specifici, de la convocarea la ministerul de externe german a ambasadorului Ucrainei la redactarea unor scrisori de protest. Iritarea a venit dintr-o măsură mult mai gravă a Kievului. A ceea de a fi intrat în Rusia, la comanda unchiului Sam. Fără nici o grijă față de reacția partenerilor europeni. Fără nici un respect pentru pacea, nu suferindă, ci muribundă a lumii. Alegând să meargă strict pe mâna Statelor

în Rusia, ceea ce nu a fost rău, avansând însă prin utilizarea unui armament cu rază de acțiune tot mai lungă. Și ținând degetul pe trăgaciul arsenalului cu rază foarte lungă de acțiune. Ală care ar putea fi ultimul declanșator al ultimului mare foc peste Europa și lume...

Astfel, Germania a decis reducerea livrării de armament dintr-un motiv foarte clar. Pe care l-a spus răspicat. Faptul că prin această acțiune comandată de unchiul Sam, cu logistică sub „kipă” și carne de tun inclusiv ucrainiană, nu că i-ar păsa lui Zelenski (cam egal în crimele împotriva propriului popor și a umanității cu șeful de la Ierusalim), a fost distrusă șansa păcii de la Doha (Qatar). Pentru că acolo urmau să se întâlnească solii discuțiilor. La numai câteva zile după acțiunea ucraineană. Și se prea poate că Germania să fi blocat continuarea livrării de armament și pentru că s-a ajuns la „sloturile” grele, decisive, nimicitoare, de armament pe care ar trebui să

pacitatea de a trece rapid pe sisteme de rezervă. Or, ofensiva Kievului în regiunea rusă vestică Kursk a făcut ca aceste negocieri să nu mai aibă loc. Pe de altă parte, însă, pare că și Rusia s-a lăsat „străpunsă”. Pentru a arăta lumii, nu adevăratul chip al lui Zelenski, ci sfararii din spatele acestuia. Pentru că, existând destule informații despre o asemenea incursiune, pregătită de multă vreme, și nici nu avea cum altfel, nefiind o acțiune pusă la cale într-o noapte, eventual după o beție (cazul minării gazoductului „North Stream”), este puțin probabil ca Rusia să nu fi avut la rândul-i informații despre acest „Pearl Harbor”... Și nu, nu sunt coincidențe d’ale istoriei... Pentru că tot de la astfel de manevre a început și anteriorul război mondial. Tot cu promisiuni și ochii dați peste cap din dorința păcii, o pace pe care, de fapt, nu o voia nimeni...

Fără studiul istoriei naționale, România își va pierde geografia și identitatea!

Ionuț
Țene

Marele scriitor și epigramist basarabean Efim Tarlapan, care a trecut prea repede la cele veșnice, avea o vorbă care a intrat în folclorul intelectual clujean: „Poporul care își uită istoria își va pierde geografia”. Pe Efim Tarlapan l-am cunoscut personal foarte bine, scriitorul fiind cetățean de onoare al municipiului Cluj-Napoca. Era un rafinat int-

umanității în timpul celui de-al doilea război mondial. Tineretul nu mai învață despre rădăcinile și originile poporului român și nici despre contribuția noastră substanțială la zestrea culturală a Europei și lumii în general.

Tinerii au ajuns un fel de mancurți, cu memoria identitară ștersă, fapt ce transformă poporul român într-o populație, nu o națiune, în amalgamul interetic și multicultural al Uniunii „Deiropen”e. La școală

firesc i-am întrebat care este bagajul cu care vor vorbi despre România englezilor, francezilor, americanilor sau austriecilor. Mare mi-a fost mirarea că nu știu mai nimic despre istoria noastră, nici măcar datele esențiale și le-am propus să stăm de vorbă despre Ardealul secolului al XVIII-lea. Am povestit despre 1701: trecerea mișlească a românilor ortodocși la catolicism, deci data de înființare a bisericii care astăzi se numește

creiere să fie foarte ușor posibil, aceasta fiind și cea mai mare valoare de export a României, înaintea petrolului, pădurilor, gazelor, băncilor, etc. Apoi i-am întrebat dacă nu văd altfel acum opoziția Austriei de a intra noi în Schengen, după ce știu puțin despre secolul 18 din Ardeal. M-am bucurat totuși să-i văd cu gura căscată, zicând că nu le vine să creadă că aud pentru prima dată. Vă dați seama că aceștia sunt tineri într-un liceu de înaltă ținută,

tricienii” de Bosch, ci doar pământul românesc plin de bogății agricole și minerale, legendele și familiile noastre toate stropite cu sânge în secolele de luptă pentru apărarea identității noastre istorice și a suveranismului.

Fără istoria românilor în școli România este o geografie confiscată de alții. Efim Tarlapan avea dreptate. Să ne batem pentru dreptul ca tinerii României să-și cunoască trecutul și valorile spirituale și culturale. Fără istorie și

electual și un patriot de anvergură care a preferat ultimii ani din viață să-i petreacă în urbea de pe Someș, unde a și primit o locuință din partea primăriei clujene. El a spus un mare adevăr privind pericolul pierderii memoriei prin ocultarea de către instituțiile statului și ministerul educației a studiului istoriei naționale. Se știe foarte bine că de câțiva ani istoria României este scoasă sistematic din curricula școlară. Azi, elevii învață despre istoria minorităților și despre multiculturalism, dar mai nimic de despre trecutul românilor și lupta eroică a domnitorilor noștri pentru păstrarea suveranității. S-a introdus, spre de exemplu, în programa școlară învățarea obligatorie a istoriei evreilor și Holocaustului dar istoria comunismului și a crimelor comuniste s-a trecut la capitolul – opționale. Tinerii de azi nu învață nimic despre trecutul eroic al poporului român și importanța valorilor culturale naționale la nivel universal, dar învață că românii au fost complici la crime împotriva

se cunoaște mai bine trecutul minorităților decât al românilor. Se urmărește de fapt ștergerea identității noastre culturale și istorice după modelul practicat de nomenclatura sovietică în fostul URSS, pentru ca cei foarte puțini să-i conducă ușor pe cei mulți. Din anul școlar 2024-2025, elevii de clasa a XII-a vor putea studia disciplina opțională „Istoria Revoluției din 1989 și a schimbării de regim din România”. Programa disciplinei a fost aprobată prin ordinul ministrului Educației nr. 4.039 din 22 martie 2024. Deci istoria românilor și a crimelor comunismului a intrat la... opțional.

De aceea strigătul de disperare al preotului Costin Butnar de la Arhiepiscopia de la Sibiu mi se pare revelator și trezător. Se trage un semnal de alarmă privind pericolul pierderii identității și originalitatea românilor. „Zilele trecute am stat de vorbă cu aproape 200 de tineri într-un liceu de elită din Brașov. Cei mai mulți dintre ei se pregătesc să plece la studii în străinătate și în mod

greco-catolică. Apoi despre 1762, când împărăteasa Maria Tereza l-a trimis pe generalul Adolf (!) von Bukow să îi pună la punct pe încăpățânații de români ortodocși, care nicidecum nu vor să treacă la catolicism. Iar acest nume sinistru a distrus peste 250 (unii zic 400) de mănăstiri și biserici în Ardeal, multe dintre ele cu creștinii înăuntru. Le-am vorbit de istoria Mănăstirilor Sâmbăta, Dejani, Șinca, Bucium... Nici măcar unul nu a auzit de acest eveniment al istoriei noastre... Apoi am vorbit despre 1784, că tot am avut amintirea lui 2 noiembrie, când a început Răscoala. Le-am zis cum se făcea acel „Untold” al tragerii pe roată, cu reprezentanți din toate satele. Le-am și desenat procedura aceea barbară și terifiantă. Să mergi la Cambridge și să nu știi în ce secol a trăit Ștefan cel Mare, sau cum a murit Brâncoveanu, mi se pare incredibil și inadmisibil. Le-am spus că nu-i condamni și că nu e vina lor. Asta se vrea: tăierea rădăcinilor, ca apoi exodul milioane de

mulți dintre ei fiind olimpici la multe materii? Deci nu avem voie să știm istoria noastră, dar ni se impune acum o altă materie obligatorie în liceu. Oare întâmplător? „Să ne fie trezirea... permanentă!”...

Este un mesaj de alarmă, o conștiință de care trebuie să ținem seama și să cerem cu hotărâre și fermitate instituțiilor statului ca istoria românilor să fie repusă în programa școlară. Ceea ce scoate în evidență preotul român îmi aduce aminte de lupta scriitorului Cinghiz Aitmatov împotriva mancurtizării și ștergerii memoriei identitare de către conducerea sovietică în anii URSS-ului. Guvernul român le cere azi tinerilor să-și apere țara în caz de război, dar istoria țării care trebuie să o apere nu o cunosc în urma unor decizii guvernamentale și ale ministerului educației de câțiva ani care ocultează istoria Românilor. Tinerii nu se vor bate niciodată cu Putin ca să apere istoria multiculturalismului, firmele Kaufland, Lidl, OMV, tăietorii de lemne de la Schweighofer sau „elec-

cultură națională nu mai suntem un neam, ci doar o populație exploatată de interese străine. Fără studiul istoriei României țara noastră va fi în câțiva ani doar un însemn geografic pe o hartă a altora, iar românii niște sclavi moderni... Cine vrea ca istoria românilor să fie ștersă din manualele școlare și din spațiul public? Răspunsul e peremptoriu: cei care vor ștergerea României de pe hartă și dispariția poporului român! Orice act administrativ al guvernului sau a institutelor afiliate împotriva ștergerii istoriei naționale din curricula școlară și spațiul public este un act de trădare națională! Acești conspiratori împotriva studiului istoriei românilor trebuie dați pe mâna parchetului și spre judecata poporului român...

Discreditarea categoriilor de elită...

Gheorghe Stamate

Nimic, absolut nimic nu se desfășoară la întâmplare sub soarele canicular al obedienței. Cu deosebire, atunci, când așa-zisa „umbrelă protectoare” își răsfărânge poalele. Nu mult, atât cât e necesar, ca peste valoarea acestui neam românesc să pătrundă raza mistificatoare a umilinței. Sub ochii noștri, încă nedumeriți de realitate – treptat, dar sigur – se încearcă să ni se distrugă valorile fundamentale: credința, tradiția, cultura, educația și istoria. Unele – cu deosebire, cele spirituale – cu o înverșunare nemaipomenită, altele – cele materiale – deja se exploatează la cel mai crunt nivel. Și, ca totul să se desfășoare fără de nicio reținere din partea populației, ni se abate atenția, printr-o înjosire fără de precedent, în mai toate planurile, încât – la un moment dat – ajungem să ne întrebăm dacă poporul acesta își mai are loc între „civilizațiile” care se străduiesc să-l înstăpânească. O țară atât de minunată, cu un trecut atât de îndelungat și frumos, cu o avuție națională de invidiat, treptat-treptat, sub privirile dezorientate ale majorității, se pierde în hățișul unor interese extrem de bine disimulate.

Mai întâi, ne-a fost distrusă economia, toată; apoi – prin fel de fel de tipuri – au început să ni se stoarcă bogățiile solului și, deopotrivă, ale subsolului. Categorie, cu sprijin intern, sens în care, în structurile de putere, au fost infiltrați trădători și alogeni, sub acoperire românească. Iar, ca totul să aibă justificare, laolaltă cu tot noianul de manipulari, a proliferat și înjosirea, pe segmente bine țintite. Așa a început discreditarea armatei naționale; iar, pe cale de consecință, restrângerea la maxim a posibilităților de apărare (reducerea drastică a efectivelor, distrugerea arsenalului militar, a fabricilor de armament, a mijloacelor de luptă și transport, dezafectarea cazărnilor și poligoanelor, înlăturarea efectivă a cadrelor „potențial-periculoase”, introducerea discrepanțelor în apreciere, în promovare și remunerare, stăvilirea legăturilor dintre activi și rezerviști, inclusiv prin contrapunere). Apoi, s-a contin-

uat cu defăimarea sfintei biserici, prin amplificarea exagerată a unor aspecte izolate, s-a destructurat sistemul de învățământ, prin introducerea unor „discipline” noi, în care materiile ce puneau în evidență ceea ce este specific nouă, românilor (istoria, geografia etc.) ocupă un spațiu din ce în ce mai restrâns, s-au introdus facilități de neadmis

medicilor. Asta, ca să nu-i mai amintim pe eroi și pe acele personalități de excepție ale neamului nostru românesc, pe care alogenii se îndârjesc să-i scoată din memoria colectivă, întinându-le numele, valoarea și murdărindu-le minunatele realizări.

Așadar, mai rămăsese neatins renumitul

ce marile infracțiuni se tergiversează până cad sub incidența prescripției. Cât despre amendarea trădării, care plutește peste mlaștina în care ne mocirlim, deșarte speranțe.

Până, la un punct, chiar este de înțeles; căci, prin legile și prin celelalte acte normative în contrast, în majoritate promovate aiurea de către parlamentari

propriu, iar pentru asta sunt dispuși la concesii inimaginabile.

Cât despre războiul de dincolo de teritoriul și preocuparea românului de rând, nicio grijă. Soarta ne e rezervată de alții; aceiași, care ne asmut nu numai în interior, ci și împotriva altora, cu care n-ar trebui să avem de a face niciodată. Dar, poate că și asta este o

în evaluare și, pentru că nu era îndeajuns, au început să ne învețe istoria trunchiată a altora. A altora, care până și din dicționarele explicative au avut grijă să înlătore toate cuvintele care ne atestă străvechea limbă, așezarea teritorială și lingvistică.

Scopul este lesne de înțeles: când reușești să demonstrezi unui popor că nu are trecut și că nu are sorginte în spațiul pe care-l ocupă, atunci nu-i lași decât două variante: ori se complace în ocupație ori lasă locul altora, care-și revendică rădăcini, care nu le-au aparținut niciodată. Iar, de aici, pas cu pas, insidios – după ce l-ai sărăcit de orice capacitate fizică, i-ai ademenit tinerii în afara țării și le-ai zdruncinat convingerea apartenenței, începe bulversarea internă.

Nu știi exact, dacă în această ordine, căci discreditarea are foarte multe fațete și rețete. Așa s-a început: mai întâi, cu abaterea atenției de la ce se întâmplă în realitate cu țara aceasta; apoi, prin ațâțarea categoriilor sociale una contra celeilalte, împotriva militarilor din orice domeniu, a polițiștilor și gardienilor, a clericilor, a profesorilor și învățătorilor, a artiștilor, iar recent și împotriva

sistem de sănătate românesc, care trebuia grabnic discreditat, iar medicii – tot așa, pornindu-se de la cazuri izolate, dintre care unele insuficient dovedite – să fie terfeliiți la comun, în aceeași idee de abandon și de plecare în Occidentul, căruia îi furnizăm, pe lângă mâna de lucru calificată, fără de nicio contraprestație, și intelectuali de excepție. Intelectuali pregătiți temeinic aici, în România, în acest sistem de învățământ și cultură, nepermis de blamat. Între timp, pregătindu-se o infuzie de doctori din apropiatul Orient anume pregătiți să reîntră în serviciul unei populații pentru care nu au nicio considerație.

Probabil, unii dintre noi se întreabă ce face justiția față de asemenea abateri de o gravitate incomensurabilă, că despre guvernanți și politicieni (nu în totalitate, ce-i drept) nu se mai poate pune nicio problemă. Simplu: ameiță de salariile și avantajele exorbitante, cu care nu recunosc că au fost „dăruiți” magistrații, se refugiază sub aripa ocrotitoare a legislației Uniunii Europene, pe care o acceptă chiar și împotriva Constituției țării, concentrându-și eforturile asupra faptelor de duzină, în timp

și miniștri fără de vreo pregătire corespunzătoare, lipsiți de dragoste de țară și de neam, cel mai adesea, promovați după criterii altoite de partid, debandada s-a generalizat. Are și asta o logică a sa, în care predominante nu mai sunt, de mult, raționamentele. Până și asta însă vine în susținerea distrugerii unui neam.

Revin, la ceea ce afirmam și cu alte prilejuri, în referire la tăcerea organelor abilitate, cărora tot așa, subtil, se încearcă să li se pună în sarcină nemerite și, ca un bun cunoscător și beneficiar de sprijin profesional cândva, vă asigur că – în aceleași condiții precare, ca și ceilalți militari din sistemul de ordine publică și siguranță națională – își fac datoria cu prisosință, informând operativ asupra oricărui aspect, care vizează domeniile respective. Dar, ca peste tot, și aici, totul se transformă în maculatură, care umple sertarele – ca, din respect față de sânguința lucrătorilor respectivi, să nu zic coșurile de gunoi – ale protipendadei. O protipendadă de cea mai necorespunzătoare factură: parveniți, lași, incult și obedienți (evit să le spun fățiș trădători) ce nu-și urmăresc decât interesul

latură a triunghiului.

Grav, foarte grav, iar dacă totul face parte dintr-un plan prestabilit ori se desfășoară numai la întâmplare, rămâne la aprecierea generală. În ce ne privește, noi tot mai credem în redresare și, tocmai de aceea ținem să le reamintim celor care încă insistă în planurile lor nelegitime, că: „Un popor care a văzut Imperiul Roman venind și plecând, care și-a văzut țara inundată de toate barbariile posibile și totuși a supraviețuit, nu crede în nimic sigur. Un asemenea popor are o înțelepciune intuitivă în privința căilor ciudate ale istoriei, care-n mod infailibil conduc spre noi compromisuri și este, ca urmare, mai puțin înspăimântat decât marile națiuni occidentale” (Grigore Stamate, Dreptul Frontierei, Edit. Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004, pp.9-10).

Pentru orice eventualitate însă: „Dă Doamne românului mintea de pe urmă!”...

Ghimpele Națiunii

Glonțul de grafit: azvârliți în războiul tehnologic al Europei cu pacea lumii...

Cezar Adonis
Mihalache

Dăm nu numai sarea, ci și „sarea” din industrie... Zăcămintele de neprețuit pentru industria de azi și mâine a Europei și a lumii... Nu și a noastră... Că noi stăm la zid și privim cum alte și alte resurse ne sunt luate pentru economiile și războaiele altora... Și nu întâmplător austriei au stat la pândă să pună mâna pe regia noastră de sare... Și ar putea fi o explicație și pentru șantajul lor mârșav la adresa noastră, prin complicitatea UE, prin refuzul aderării la Schengen... Că poate voiau să prelucraze și sarea noastră iar apoi să ne-o revândă la pliculețe... Dar și faptul că licența de exploatare a zăcămintelor de sare de către compania noastră națională „Salrom” stă să expire poate fi o altă explicație a șantajului austriac... Și european... O constrângere pentru cedarea altor resurse și zăcămintele, eventual puse în „pnrr”, cu atribuiri gratuite, pentru a „garanta” alte și alte împrumuturi pentru finalizarea investițiilor dintr-

un „pnrr” tot mai împovărat... Doar că, și nu mai este nici o surpriză într-o țară condusă de trădători, mai presus de „sarea în bucate”, pe care o sa ne-o ia neîndoelnic, are grijă Europa de frații ei (mai fasciști ca ea, cel puțin în modul de raportare la noi), pare a fi interesul aparte pentru un alt „condiment”, de data aceasta al industriei de mâine. Grafitul. Pentru industria civilă, baterii,

tehnologii, dar mai ales pentru cea militară, a continuității războiului tehnologic cu pacea. Cu pacea lumii...

Și pentru a nu se mai complica în alte manevre, scenarii și perdele de fum, guvernării nici măcar nu-și mai maschează trădările și vânzările de țară... Nu mai înființează nici o nouă companie „sal-

vatoare” a ceva, nu mai pierd vremea cu jocurile de piață necesare includerii pe burse... Ci folosesc o companie existentă, cu tradiție, realizări și performanțe în zecile de ani de comunism. Care știa și cum să facă o exploatare și cum să o gestioneze pe întreg lanțul tehnologic și comercial. Și care, acum, este scoasă la înaintare pe zona de exploatare a unei alte resurse: grafitul. În acest fel, cui îi va

fi atribuită compania de sare (altor străini, că nu numai directoratul firmelor noastre a ajuns cu nume de nepronunțat, ci însăși roțițele economiei), o va putea cumpăra cu și mai multe resurse în ea. Și sare, și grafit, poate și apă și cine știe unde le-o mai cădea gheara de furăciune dusă din cotul Europei contra noastră, guvernării

iar guvernării avansează această nouă mizerie acoperind-o cu o altă imensă trădare, cerând Europei bani cu împrumut pentru a amaneta această trădare de țară, solicitând pe acte, cu dobânzi și alte condiționări, finanțări de

maschând următoarea devalizare a resurselor țării prin fluturarea obligativității aplicării „Noului regulament european”. Țala care cere statelor UE să spună Bruxelles -ului ce și în ce cantități au resursele de materii prime esențiale... Și pe care nici o țară normală la cap nu o să o facă, nu peste nivelul datelor deja știute... Vorba aia, nu dai sarea din casă nici măcar cu împrumut, nu?!... Darămite, moca?!... Doar ai noștri ies la raport cu o resursă despre care trebuiau să tacă. Grafitul. Măcar pentru că au vândut destul, ne-au devalizat și ne-au dezgolit în fața babei buboase a Europei ce se visează tinerică în surogatul energetic al mediului verde. Să o înverzească și pe ea, să o facă mai puțin slută, să-i scoată și perii ăia de cloanță tu(r)nată din bărbia pe care a înfipt-o și în pieptul nostru.

Și pentru a nu se mai complica în alte manevre, scenarii și perdele de fum, guvernării nici măcar nu-și mai maschează trădările și vânzările de țară... Nu mai înființează nici o nouă companie „sal-

sute de milioane de euro... Bani de la Uniunea Europeană pentru dezvoltarea de proiecte majore de exploatare și procesare a grafitului. Mai grav, ei dau repere clare pentru identificarea locurilor în care se găsesc aceste resurse, Europa aflând, poate chiar înaintea serviciilor noastre, unde sunt zăcămintele, guvernul ambalând această vânzare de informații (care trebuie pusă alături de trădarea intereselor naționale și expunerea țării la riscuri de securitate) prin atașarea „proiectelor”. Din care, Europa să-și extragă zonele de interes, să le verifice eventual prin alte sisteme „terțe” (satelitare), și apoi să le smulgă din trupul de națiune tot mai costeliv în care vom fi fost transformați, practic, guvernării cerând fonduri pentru „extracția grafitului de calitate pentru baterii din arealul Baia de Fier”... Pentru că așa fac slugile trădătoare, dau totul din casă pentru a-și arăta obediențele de iude (din ălea, și mai ordinare...)....

Ne raportăm doar la istoria neamului românesc!

Mihai
Țirnovanu

Ne raportăm doar la istoria neamului românesc, nu la Institutul Elie Wiesel! Raportul anual al Institutului Wiesel ne dedică un capitol aparte intitulat Manifestări publice îndreptate împotriva introducerii disciplinei „Istoria evreilor. Holocaustul” în învățământul liceal, făcând referire la petiția noastră pentru introducerea Istoriei Românilor în locul istoriei evreilor și la manifestările noastre publice prin care am strâns și vom strânge în continuare semnături în acest sens. Problema majoră cu acest institut este că se află sub egida, autoritatea guvernului României și că din această postură de putere, sub pretextul combaterii antisemitismului, desfășoară din punctul meu de vedere o activitate ideologică antiromânească, vânând nu niște inscripții pe câteva ziduri sau câteva înjurături pe Fb, ci memoria marilor români naționaliști, demersurile consistente pentru afirmarea istoriei noastre, care nu poate fi întreagă fără acei mari români, indiferent de apartenența lor politică, de ideal, din perioada

interbelică. Revenind punctual la subiect, cu ce are de a face antisemitismul (termen care oricum este folosit incorect) într-un demers ce are ca obiectiv introducerea Istoriei Românilor în locul unei istorii străine, în condițiile în care istoria noastră nu există în manualele școlare cu titlu și conținut explicit, în schimb istoria evreilor este materie obligatorie în... România?

Cu ce drept acest institut participă la elaborarea programei educaționale? Cu ce drept ține cursuri de instruire profesorilor și poliției, privitoare la antisemitism și istoria mișcărilor naționaliste din perioada interbelică? Dar cu ce drept blamează Biserica Ortodoxă Română pentru canonizarea Sfinților închisorilor? Știu ei jertfa lor? Știu ei, cei de la Institut, sufletul lor? Știu ei sângele și oasele sfărâmate de rangă ale sfinților și martirilor din închisorile comuniste? Știu ei credința acestora? Nu. Ei știu doar sentințele tribunalelor bolșevice. Ei știu doar că poporul român trebuie să-și pună cenușa corectitudinii politice în cap, ei știu prea bine că nu putem rezista și în niciun caz nu ne putem ridica dacă nu avem reperele luptei

naționale, dacă Școala nu are paginile scrise de credința, mintea, eroismul românului. Între generația al cărui vârf a fost Mihai Eminescu și generația naționalistă interbelică s-a cristalizat tot ce a fost și a urmat, din punct de vedere doctrinar, din punctul de vedere al „școlii scrise” a ceea ce a însemnat esență de luptă națională. Toți corifeii sunt puși la zid de manualul și rechizitoriul „Elie Wiesel, de la Vasile Alecsandri, Xenopol, Bogdan Petriceicu Hașdeu, Cezar Boliac, Vasile Conta, Ion Slavici, desigur Mihai Eminescu, până la Octavian Goga, Nicolae Iorga și bineînțeles generația naționalistă interbelică. Este vizată aici în principal Mișcarea Legionară, liderul acesteia, Corneliu Codreanu, precum și binecunoscuta elită intelectuală a României care a aderat la aceasta, fiind pus la zid în acest context inclusiv savantul de renume mondial Nicolae Paulescu dar și alți mari intelectuali români care nu au fost membri ai Mișcării Legionare, precum Mircea Vulcănescu sau Nichifor Crainic.

Dincolo de toate acestea, de toți acești „antisemiti feroce”, Institutul mai

condamnă pe cineva, îl mai închide încă odată în ocnă. Cu toate forțele lui, Institutul lovește într-un suflet de crin, într-un student de 20 de ani, care a trecut din închisorile lui Ion Antonescu direct în cele comuniste. Un copil nevinovat, șef al Fraților de Cruce din Basarabia și lași care a înfruntat senin dictatura unui orgoliu nemăsurat și cea a unui regim comunist satanist. 25 de ani de condamnare la muncă silnică pentru că nu s-a dezis de idealul lui și de Iisus Hristos. Pe acest sfânt al închisorilor îl cheamă Valeriu Gafencu. La 72 de ani de la moartea sa, Institutul Ellie Wiesel lovește încă în el. Pentru Institut nu are importanță că Valeriu a salvat de la moarte în pușcăriile comuniste un evreu. Pentru Institut are importanță ca Valeriu Gafencu să nu fie un profund exemplu de luptă și rezistență românească, un reper de jertfă. De aceea trebuie eliminat din conștiința noastră, de aceea trebuie distrus, ca nu cumva alți tineri să-i urmeze idealul. De aceea ei se luptă cu morții, pentru că cei urcați la cer, din închisori și din munți, „cei ce în veacuri au căzut luptând” sunt „undevea, în iarba moale, în

spicul copt, în țarina fierbinte”. De aceea ei se luptă cu cei plecați, dar nu pot strânge în pumn cerul, așa cum nu pot închide în zabrele vântul și nici înfrânge două versuri: „Nu! Noi nu suntem morți, luați aminte”, „Ne vom întoarce într-o zi”. Pentru Valeriu Gafencu, Sfântul închisorilor comuniste și pentru toți marii români condamnați de Institutul Ellie Wiesel, atât eu personal, cât și Mișcarea Națională, împreună cu Asociația Calea Neamului ne pronunțăm pentru desființarea Institutului guvernamental Elie Wiesel.

Considerăm că respectiva entitate desfășoară o activitate constantă a n t i r o m â n e a s c ă desfășurată pe bani publici, adică chiar pe banii poporului ale cărui repere le închide din nou și din nou în celulele corectitudinii politice, bătând cu ciocanul în masa tribunalelor bolșevice următorul verdict: vinovat!

Nu, tovarăși de ieri și de azi, nu românul este vinovat, ci ocupantul!e.